

## Kamene priče moga grada

Sjedim na staroj, drvenoj klupi u dvorištu škole, onoj klupi koja je preživjela bar tri generacije učenika. Gledam u školsku zgradu, ponosno, iz davnog perioda, sa prozorima visokim kao divovi. I pitam se: "Da li zidovi zaista pamte? Da li ove kamene priče mogu da mi šapnu kako je bilo kada su moji roditelji hodali istim ovim hodnicima?" Mi, djeca 21. vijeka, često gledamo u telefone, ali rijetko u ono što nas okružuje. A oko nas je blago! Od veličanstvenih kula i tvrđava, koje prkose vremenu, do skromnih, ali ponosnih kuća sa starim krovovima. Arhitektura u Bosni i Hercegovini nije samo beton, kamen i drvo, to je knjiga identiteta pisana vijekovima, stranica po stranica. Pomislite na sarajevsku Baščaršiju. To je više od trgovačkog centra, to je živo sjećanje. U svakoj maloj radionici, krije se duh zanatlije, miris kahve i zvuk kovanja. Baščaršija mi pokazuje da različitosti mogu da žive zajedno, kao što su i vijekovima živjele jedna pored druge, a opet svaka svoja. To je naša nematerijalna baština utkana u materijalnu. Ili, pogledajte Stari most u Mostaru. On nije samo prelazak s jedne obale na drugu. On je most nade, simbol hrabrosti, pomirenja i ljepote koja se, čak i kada se sruši, može ponovo izgraditi, i postati jači i ponosniji. Svaki skok u Neretvu, svaki kamen tog mosta, nosi težinu historije i snagu novog početka. Kad god ga vidim, osjetim neku čudnu mješavinu tuge i ponosa. Ali naše naslijeđe nije samo veliko i slavno. To su i stare bosanske kuće, sa čardacima i divhana sobama, koje su donijele novi red i znanje. Sve one govore o vještinama starih majstora, o njihovoj ljubavi prema detalju i o našoj sposobnosti da gradimo. Kao generacija, mi moramo biti ti koji će ove prozore iz prošlosti držati otvorenim. Nije dovoljno samo diviti se. Moramo učiti o tome kako su nastale, zašto su važne, i brinuti se o njima. Kada ih sačuvamo, mi zapravo čuvamo priču o nama samima, o tome ko smo bili i ko želimo da postanemo. Zato slijedeći put kada prođete pored neke stare građevine, zastanite na trenutak. Pogledajte ju. Dodirnite joj zid. Možda ćete čuti njen šapat. Ona vam ne priča samo o prošlosti, ona vam postavlja zadatak za budućnost. Ona kaže: "Čuvaj me, jer sam ja tvoja priča!" To je moje obećanje! Da ne budemo generacija koja je okrenula leđa svojim kamenim pričama, već ona koja ih je pažljivo prepisala za vječnost. Naše arhitektonsko naslijeđe su zapravo vrata u našu budućnost izgrađena na temeljima ponosne prošlosti.

Tip rada: Literarni rad

Ime i prezime: Esma Botić

Razred: VIII3

Škola: OŠ „Enver Čolaković“ Breza

Mentor: Irnesa Begić